

„Egy történet az elköteleződésről,
az identitásról és a családhoz való hűségről.
Könnyfakasztó történet. Ötből öt csillag.”

– *New York Journal of Books*

A toronyőr lányai

*fine
selection*

JEAN E. PENDZIWOŁ

JEAN E. PENDZIWOL

A
toronyőr
lányai

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Úgy csábított a szép magány,
Egy vad tó, zordon szirttetők
És tornyosuló nagy fenyők.¹*

Aló.-hoz

EDGAR ALLAN POE (1809–1849)

---

¹ Radó György fordítása

Első rész: A vég és a kezdet

Arnie Richardson

A fekete labrador már elég öreg. Reumás lábaival mereven lépdél a hosszú, kitaposott ösvényen. Óvatosan lép át a gyökereken, vaskos teste lucfenyő- és nyárfatörzsek mellett halad el. Ősz foltokkal petytyezett pófáját a talajhoz közel tartja, és gazdája nyomait szimatolja.

Ez a séta egyfajta reggeli rituálé, mely Silver Islet házikóitól az erdőn keresztül egészen a Middlebrun-öbölhöz vezet, és már akkor is csínálták, amikor a labrador még egy kajla kiskutyája volt. De Arnie hája már akkor, évekkel ezelőtt is ősz volt, szemét szarkalábak övezték, szakállát pedig mintha ezüsttel hintették volna be. Mostanra mindketten lelassultak, az ember és a kutya is. Arcuk megrándul a merev ízületek miatt, ezért figyelnek a lábuk elé. Minden reggel, amikor a hajnal első narancsszínű fényénél elindulnak, azzal az egyszerű megelégedéssel köszöntik egymást, hogy ismét eljött egy nap, melyen ezt megtehetik.

Arnie kényelmesen a sétabotjára támaszkodik. A hosszú, bütykös fényőpálcát a Felső-tó hullámai csiszolták simára, majd ő maga fényezte le a saját műhelyében. Nincs szüksége rá, legalábbis addig nincs, amíg az ösvény emelkedni nem kezd. Olyankor erősebben

megmarkolja, és a fadarab a saját teste szükséges és szerves részévé válik. A hegyháton Arnie megáll. Két csapás találkozik itt össze: az egyik az, amelyiken ők sétálnak, a másik pedig egy szélesebb, sokkal népszerűbb ösvény, amely az Alvó Óriás Tartományi Park túraútvonalainak egyik szakasza. A park éppen csendes.

A Felső-tóba nyúló félsziget egy igazán rejtélyes hely. Olyan, mint-ha a jeges, szürke víz ölelésében egy óriás szunyókálna, aminek a teste eső és szél által tépázott éles sziklákból és a kopott hegygerincből áll. A legenda szerint a Thunder-öböl bejáratánál egy odzsibve istenség, Nanibidzsú fekszik, hatalmas alakja kővé változott, és az idők végezetéig őrzi a gazdag ezüstlelőhelyet. A történet talán csak mítosz, az ezüst azonban valódi. Számos tárna található jóval a tó felszíne alatt, ahol a bányászok a folyamatosan fenyegető víztömeg ellenére is követték az érc forrását. A bánya miatt fellendült a városka is, amely azelőtt csupán néhány faházból, egy kovácsműhelyből és egy üzletből állt; ráadásul az összeset elhagyták, amikor a tó megnyerte a csatát, és az ezüstkészletet fagyos sírba helyezte. A néhány évvel később érkező emberek felsöpörték a padlókat, lepucolták az asztalokat és az ablakokat, a zsalukat megjavították, Silver Isletbe pedig visszatért az élet – ha csak a nyári szezonra is. Arnie családja már generációk óta az egyik ilyen házban töltötte a nyarakat, és a téli hónapokban is eljött ide pár napra, vagy ha az időjárás engedte, akár hetekre is. Gyerekkora óta ezeket az ösvényeket járja.

Kutyájával együtt elkezd leereszkedni a part felé. Az eb a farkával félköröket ír le maga mögött a levegőben, Arnie botjának vége pedig minden második lépésnél vagy a nedves földön puffan, vagy pedig kemény köveknek ütődik, ahogyan az ösvény az öböl felé kanyarog. A Felső-tó már ébredezik, lerázza magáról a ködpárát, mely az

éjszaka folyamán telepedett rá. A trowbridge-i és porphyryi világítótoronyok ködjelző kürtjei most csendben vannak, holott hajnal előtt órákon át a láthatatlan hajókat szölongatták, ahogyan azok óvatosan átnavigáltak az öböl vizein, el az Alvó Óriás lába mellett, kifelé az Isle Royale és a Felső-tó hajózási útvonalai felé. A felkelő nap és a fel-támadó szél azonban eloszlatta a ködöt, és a kürtök baljós figyelmeztetése helyett immár az énekesmadarak szerenádoznak a sétáló párosnak.

A kürt azonban megfelelőbb kíséret lenne.

A kutya léptei felgyorsulnak, ahogy megérzi a tó közelségét. Csontjai fáradtak, látása pedig már homályos, de ő mégiscsak egy labrador, akit szólít a víz. Lehagyja Arnie-t, és a Middlebrun-öböl partja felé üget, közben felkap egy botot az uszadékhalomból, amelyet a nemrég lecsapott vihar sodort ki a partra. A kutya szaladni kezd a part mentén, mancsnyomait azonban olyan hamar elmossa a tó vize, amilyen hamar az eb lábai megformálták őket.

Arnie nem marad nagyon le, ahhoz azonban elég messze van, hogy a kutya előbb észrevegye a hajót, mint ahogy az ő első cipőnyomai megjelennek a parton. Bár a labrador már homályosan lát, megérzi a nagy tárgy jelenlétét, és ki tudja venni a formáját is, amint előbukkan a sziklák, a fák, a part és a hullámok közül. Megtorpan a vízben, és botjáról megfélelkezve ugatni kezd.

A hajó körülbelül nyolc méter hosszú, a fa hajótest szétforgácsolódott, a bal oldalán lyuk éktelenkedik, a vitorla kereszttrúdja pedig himbálózik, ahogy a tó alatta emelkedik és süllyed. A víz minden légvétele felemeli valamennyire a hajót a sziklás tófenékről, majd remegve visszahelyezi. A fővitorla ki van feszítve, de szétszagatva lobog a szélben. A hajó oldalra dőlt, a betört hajófenéken keresztül

beáramlik a tó vize. Arnie-nak nem is kell látnia a tatra festett nevet; pontosan tudja, hogy a cirádás betűk a *Szél tánco*s szót adják ki.

Ahogy a hajó felé siet, a lábát marasztalni próbálja a part homokja. A nyomai közé sétapálcájának kerek vége pontokat tesz, így olyan, mintha morzekóddal írt üzenet volna. Az öböl vize sekély, de a túl-só végén sziklák emelkednek ki belőle. A hajó is ott fekszik. Arnie nem törődik a labrador csaholásával, inkább elkiáltja magát, hátha van valaki a fedélzetten. Belelép a jég hideg vízbe. A lábán felkúszik a zibbadás, mintha a markába szorítaná, de ő nem törődik vele. Óvatosan lép, szikláról sziklára, hogy elkerülje a hajó és a part közti veszélyes rést. Felkapaszkodik a hajóra, és a kormányfülkében dideregve megáll.

Bár még soha nem járt a *Szél tánco*s fedélzetén, az emlékek így is azzal fenyegetik, hogy megfojtják, miközben az összetört kormányrudat és az elszakadt húzókötelet szemléli. Emlékszik az erődre, amit még kisfiúként uszadék fából építettek. Emlékszik, ahogy a horgászbotján nagyot rántott valami annak idején, amikor a négyszögletű vitorlájú, *Bükköny* nevű hajón először mentek ki egyedül pecázni a Walker-csatornára. Nyelvén érzi az ízet annak a sörnek, amelyet egy piknikkosárból csentek el, és a fekete, vulkanikus kövekkel teleszórt parton elvitték a Porphyry-sziget túl-só végére. Hallja a nevek sutto-gását: Elizabeth és Emily.

– A pokolba is, Charlie! – néz fel az árbóca és a viharvert vitorlá-ra, amin két magasan szálló sirály sziluettjét pillantja meg. – Ezúttal mi a fenét csináltál?

Hatvan év telt el azóta, hogy utoljára beszéltek. Hatvan éve történt, hogy a Porphyry-sziget leégett. Sokszor látta a *Szél tánco*st, és hallotta a történeteket a kapitányáról. Elizabethről. Emilyről. De

Charlie és ő soha többé nem beszéltek. Ha megtették volna, akkor azzal – jó szándékuk ellenére is – hangot adnak a bűnrészességüknek, és csak táplálták volna a büntudat sajgását. Ez azóta is kísérti őt. Egyetlen nap nem telt el azóta, hogy ne jutottak volna eszébe. Egyetlen nap sem.

Egy kötélbakba kapaszkodik, és lekukucskál a lenti kabinba. A helyiségben egy üléspárna és egy baseballsapka lebeg a víz felszínén. A térképasztalon nagy kupac könyv hever, laza és kifakult vitorlavássonba csomagolva, mellette pedig keszekusza madzag hever.

Arnie leül a kormányos helyére. A labrador is hallgat. Gondolatait csak a madarak éneke, a szél és a tó csendes csivitelése és a hajó nyikorgó panasza töri meg. Charlie Livingstone nincs a fedélzeten.

A *Széltáncos*ban nincs jele életnek, kivéve talán a keresztrúdhoz kötözött petróleumlámpa pislákoló fényét, amely gyengén, de makacsul ég, akár egy jelzőfény.

Morgan

Micsoda kibaszott időpocsékolás ez! Egy csomó jótét lélek, akik csak üldögélnek, és ostoba szabályokat álmodnak meg. Felderítik a... hogyan is nevezték? „Rehabilitációs folyamatokat.” Csak hogy elmondhassák: megpróbálták. Együttérzően segítettek valami szerencsétlen, hátrányos helyzetű léleknek. *Nézzétek csak, milyen ragyogóak és progresszívek vagyunk!* De ezek teljesen belefeledkeznek a saját kis világukba, a tökéletes, udvarias gyerekeikkel, akik bejárnak az órákra, megírják a házi feladatukat, petíciókat indítanak a gyorskaja betiltásáért és az afrikai éhezés megszüntetéséért, a kosárlabdacsapatban játszanak, és szombat esténként soha nem beszívva mennek haza. Ezek az emberek aztán megveregetik a saját vállukat, és elmondhatják: *Nézzétek csak, milyen remek szülők vagyunk! Nézzétek, milyen remek állampolgárok vagyunk!*

Pedig ha tudnák...

Tegyenek csak egy apró öltést a tátongó sebre! Csak próbáljanak jó útra terelni engem! Bocsánatot kérek, és úgy teszek, mintha

elfogadnám az együttérzésüket. Persze, nem az én hibám volt. A rendszer hagyott cserben engem.

Kibaszott időpocsékolás.

Átkutatták a hátizsákomat. Meg kellett volna szabadulnom tőle, mielőtt bementem a McDonald'sba. Vagy legalább a festéksprayket ki kellett volna dobnom belőle. Ebből nem dumálok ki magam. *Nem, biztos úr! Nem jártam a Boreal Nyugdíjasotthon közelében. Semmi közöm ahhoz a graffitihöz. Az nem az enyém. Csak egy barát kért meg, hogy vigyázzak rá. Hogy melyik? Ó, hát... ő most nincs itt.*

Seggfejek. Értem senki nem állt még ki. Senki. Mindenki inkább elfordult, és csak szürcsölték tovább a cukormentes kólájukat. Az arcukon ugyanaz a lenéző ábrázat, mint ahogy a szüleik néznek. *Szegény pára! De hát nem hibáztathatjuk érte.*

Pedig úgy tűnik, sikerült.

Amikor hazahoztak, láttam Laurie-n, hogy dühös. Amikor belekezdett a szokásos előadásba, hogy mennyire csalódott bennem, csak a szemem forgattam. Billhez és hozzá kicsivel több mint egy éve kerültem, és bár úgy tesznek, mintha fontos lennének nekik, engem nem érdekel. Ők nem a szüleim, és nem fogok úgy tenni, mintha azok lennének. Úgysem leszek náluk sokáig. Csak egy vagyok a házukban megforduló rengeteg nevelőotthonos gyerek közül.

A busz zötyögve megáll egy hatalmas, széles épület előtt, és kitesz a Boreal Nyugdíjasotthonnál, mielőtt pöfögve továbbáll. Egyedül maradok a csendes, fasorral szegélyezett utcán, miközben a csípős szél belém markol. Itt-ott lehullott levelek örvénylenek a járdán. Elkezdem követni őket egészen a bejáratig.

Istenem, de utálok az ősz!

* * *

Az ajtó zárva van, és párszor még megrángatom, mielőtt észreveszem a kaputelefont. Hát persze hogy zárva van. Az otthon tele van gazdag öregekkel, akik meg tudják fizetni a privát ápolókat, a séfeket és a folyóparti panorámát. Mintha érdekelné is őket. Valószínűleg még arra sem emlékeznek, mit ettek reggelire. Megnyomom a gombot, és a vonal túoldalán recsegve szólal meg egy hang. Egyetlen rohadt szót sem értek belőle, de gondolom, a nevemet kérdezik.

– Morgan vagyok. Morgan Fletcher.

Hosszú csend után az ajtó berregni kezd, majd a zár kattan.

Megkeresem az irodát, és bekopogok a nyitott ajtón. Az asztal túoldalán egy középkorú nő tesz-vesz a mappáival.

– Ül le, Morgan! – szólal meg anélkül, hogy felnézne.

Leülök az egyik szék szélére, és csak várok. Az iratkupacok között egy alig látható kis táblán az áll: *Anne Campbell diplomás ápolónő, ügyvezető igazgató*. Gondolom, a „rehabilitáció” az ő felelőssége lesz.

– Rendben – sóhajtja Ms. Campbell, és kinyitja a kezében lévő mappát. – Te vagy Morgan Fletcher. – Leveszi a szemüvegét, és az asztalra helyezi. – Értem.

Pontosan tudom, mit lát. Azt, amit látni akar. Látja egyenes fekete hajamat, amit azért festek, hogy olyan sötét fénye legyen, mint az éjszakának. Látja a sötét szemfestéket szürkés-kék szemem körül, a szűk farmeremet, magas szárú, fekete csizmámat és az ezüst piercingekkel végigrakott fülcimpáimat. Látja sápadt arcomat, amit én még sápadtabbá sminkelek, és persze élénkpiros számat is látja. Azt viszont nem látja, hogy talán egy kicsit félek is. Nem hagyom, hogy lássa.

Görnyedten hátradőlök a székben, és keresztbe teszem a lábaimat. Szóval így állunk. Hát jó!

Ms. Campbell kinyitja a mappát.

– Nos, Morgan, ha jól látom, közösségi szolgálat lesz. Itt az áll, hogy beleegyeztél abba, hogy segítesz letakarítani a graffitit, és a karbantartási felügyelő irányítása alapján további karbantartási munkákban segítesz. – Ekkor ismét rám néz. – A következő négy hétben minden kedden és csütörtökön itt leszel iskola után.

– Ja. – A csizmám orrával az asztal elejét rugdalom, és a körmeimet nézem. Pirosra festettem őket, mint a szám. Tűzpirosra.

– Értem – mondja Ms. Campbell ismét. Aztán egy pillanatra elhallgat, és tudom, hogy engem fürkészhet. Tudom, mi áll abban a mappában. Nem akarom, hogy ítélkezzen felettem, vagy ami még rosszabb: megsajnáljon. Tekintetem az iratszekrény tetején lévő csokrosindára téved. A nő ismét felsóhajt. – Nos, akkor úgy vélem, ideje, hogy bemutassalak Martynak. – Az asztalon hagyja a múltamat tartalmazó mappát, és nincs más választásom, követem a folyosóra.

Marty öreg, de annyira azért nem, mint az itt lakók. Szakáll nélküli télapóra emlékeztet, mert nagy, kerek hasát piros nadrágtartó fogja közre. Bozontos szemöldöke saját életet él, hófehér szálai összevissza állnak, végük lefelé kunkorodik. A dús szemöldök ellensúlyozza azt, hogy a fején alig van máshol haj. A feje teteje kopaszán csillog, hátul azonban látható pár satnya pamacs, ami az egyik fülétől a másikig húzódik. A legfeltűnőbb azonban a zabolátlan szemöldökök alatt megbújó szempár; olyan áthatóan kék, akár egy hideg téli napon az ég.

Marty az „irodája” asztalánál ül, amely nem más, mint egy régi kártyaasztal a raktárhelyiség egyik falához tolvá. Az asztal tetején egy kupac újság és egy könyv hever, amelynek borítóján egy táncosokról készült festmény látható. Felismerem a művészt: Degas festette. Az egyik kedvencem. A mi régi, kopott könyvünkben az összes

impresszionistától vannak festmények, de nekem Degas tetszett a legjobban. Marty biztosan ecsettörlésre használja az oldalait.

– Ez itt Morgan – mutat be Ms. Campbell.

A férfi feláll, megigazítja a nadrágtartóját, és rám néz a jegeskék szemével. Egészen addig bámul, míg már nem bírom állni a tekintetét, és lenézek a festékcseppes padlóra.

– Morgan! – szólal meg, és bólint. – Már vártalak. Javaslom, vegyél fel egy kezeslábast!

Ms. Campbell megfordul, és egy szó nélkül otthagy.

Úgy érzem, Martynak több köze van ahhoz, hogy itt vagyok, mint az igazgatónőnek.

Elizabeth

Szokásos módon a tea pontosan érkezik. Ez az egyetlen dolog, amit becsülök ebben a helyben.

Vélhetően a napi rutinra való hajlamom a világítótornyban töltött gyerekkorom maradványa. Sok éven át az életemet órákban és percekben mértem, amelyek felszabdalták azt szolgálati és szolgálton kívüli időre; arra, hogy mikor kell meggyújtani a gázizzóharisnyát, felhúzni az órát és megnézni a tüzelőanyagot.

Most már kezdem otthon érezni magam itt. Sok-sok év után. Mennyi is? Talán már megvan három év is. A napok összefolynak; az évszakok egymásba fordulnak, én pedig már elvesztettem a fonalat. Szerencse, hogy rátaláltam erre a helyre, ahol megőrizhetem a vágyott függetlenségemnek egy részét, és közben megkapom a gondoskodást is, amire szükségem van. Különben is, ideje volt visszajönnöm, hátrahagynom azt a toszkán tengerparti kis villát, mely több mint fél évszázadon át a menedékünk volt. Azért választottuk, mert még pont olyan közel volt a vízhez, hogy hallottuk a sirályok rikoltását és a zúgó hullámokat. Mégis úgy éreztem, hogy a Ligur-tengerben

soha nem volt meg az a szeszélyesség, mint a tóban; hogy ez csak az otthonom utánzata volt. Boldogok voltunk – már amennyire lehetett –, hiszen furcsa párt alkottunk, akik a világ szeme elől oda vonultak el. És mindketten hagytunk valamilyen nyomot, örökséget a világban. Az enyém persze nem volt annyira ünnepelet; csupán egy tucat könyv, néhány csendélet a szuvenírboltokban és a művészeti galériákban szerte a világon.

Apuka foteljében ülök, térdemen átvetve a gyapjúkendő, amelyet Emilyvel kötöttünk. Az ablak nyitva, és az őszi szellő szabadon bejárja a szobát.

Óvatosnak kell lennem a teával, nehogy leforrázzam magam. Az ujjaimmal kitapogatom a tálcat, és megérintem a kis kancsót. A csőrén és a fülén is végighúzom ujjaimat. A másik kezemmel megkeresem a csészét. Számolok, miközben kitöltöm a teát, mivel tudom, hogy öt számolásnyi tea fér bele. Hoztak tasakos cukrot is. Mindig kettőt adnak, pedig csak az egyik tasaknak egy részét használom el. A kiskanál nem a szokásos helyén van, keresgélnem kell, amíg megtalálom. A tej mellé tették. Amikor végzek, az ajkamhoz emelem a csészét, finoman megfújom a teát – szokásból, nem szükségéből –, és belekortyolok. Sóhajtván hagyom, hogy apuka fotelje körülöleljen engem.

Általában arról álmodom, hogy ismét fiatal vagyok, hajam éjfekete, szemem pedig erős. Álmomban mindig táncolok. Fiatalságom szigetének, Porphyrynek fekete vulkanikus homokkal borított partján járok, ahol a tó nyaldossa a vízpartot, a szélről pedig hullámszás is. Megállok, és szedek egy maroknyi rezes hölgyemált és napsárga boglárkát, majd hozzáteszem a bólogató százsorszépek csokrához, amit már a kezemben tartok. Emily is ott van, a gyönyörű, néma Emily, aki fél lábbal mindig is az álmok világában járt. Megfogjuk

egymás kezét, és olyanok vagyunk, mint egy egész két része. Addig nevetünk és táncolunk és perdülünk, amíg kifulladásra el nem terülünk a meleg talajon. Zihálva bámulunk fel a nyári égbolton átvonuló felhőkre.

Mostanában azonban egy farkas járja az álmaimat. Látom, ahogy minket bámul a fák közötti réseken át. A nyírfák és a fenyők törzse mögött osonkodik, körüljár a parton, miközben hideg, sárga szemével nézi, ahogy táncolunk. Emily nem fél tőle. Addig figyel az állatot, míg az végül lefekszik a part szegélyénél, és csak vár. De engem megrémiszt a jelenléte. Tudom, miért van ott. De még nem jött el az idő. Látom azonban, hogy mindennap közelebb merészkedik, és egyre tovább tart neki letelepedni.

Ez az egyik oka annak, amiért úgy döntöttem, ideje visszaköltözöm a Felső-tó partjához. A fájdalom és az emlékek ellenére ez van a legközelebb az otthonomhoz, a Porphyry-szigethez. Emily is ezt akarta volna.

Ismét kortyolok a teából. Már csak langyos. A délutáni nap besüt az ablakon, és jobban felmelegít, mint az ital. A csészét óvatosan leengedem az ölembe, és a napsugár felé fordítom az arcomat, hogy teljesen átölelhessen.

Marty hangját hallom odakintről. Tudom, hogy ő ennek a helynek a szíve-lelke. És bizony ért annyira a művészethez, mint amennyire én is. Mielőtt kihuny a szemem világa, hozott nekem festményekkel teli könyveket, és miközben kortyoltuk a teát, forgatta a lapokat, a képeket kritizáltuk, vagy megjegyzéseket fűztünk hozzájuk – ez mindig a festőtől függött. Marty figyelmesen hallgatta, amikor az utazásaimról és az érdekességekről meséltem, amiket a nagy mesterek tanulmányozása közben a művészeti galériákban tapasztaltam.

A festményen a nő a művész szeretője volt – mondtuk, ahogy Renoir művét bámultuk. Ezt a festményt a zsidóktól rabolták el a holokauszt idején, és évtizedekkel később egy olaszországi padláson bukkantak rá. Egy amerikai megvette, és azt állította, hogy a holland dédnagyapjái volt még a háború előtt.

Martyval az impresszionisták voltak a kedvenceink.

Ez a művész három kertészt alkalmazott, Marty! A kertje pedig tele van tavacskákkal és ösvényekkel és mindenféle virággal, amit csak el lehet képzelni. Nézd azt a sok színt!

Az volt az egyik kedvenc helyem, ahol valaha is jártam. A hídon álltunk, és megérintettem a lilaakácot. De az emberek túl sokan voltak mindenhol, ezért mi inkább eltűntünk.

Tudhattam volna, hogy felismeri az ő munkáját; az egyszerű vonalakat, az ecsetvonásokat és a színhasználatot. Tekintete kérdő volt, az enyém pedig felelt neki. Ő az egyetlen, akivel a múltamról megosztottam történeteket. Keveset beszél, de figyelmesen hallgat. Ez pedig elég.

Marty is észrevette, hogy a látásom elkezdett romlani. Egy szót sem szólt. Nem adta a tudtomra, hogy látta ügyetlen mozdulataimat, tétova lépéseimet, csak annyit tett, hogy könyvek helyett hangszalagokat kezdett hozni: Chopint, Mozartot és Beethovent. Ültünk, és őket hallgatva kortyolgattuk a teát. Hagytuk, hogy a zene alkossa meg azokat a festményeket, amiket már nem láttam.

Szerintem ő megérti. Tudja, mennyire gyászolom Emilyt – már amennyiben ezt lehet gyásznak nevezni. Én voltam „Elizabeth és Emily”, én voltam „az ikrek”, én voltam „a világitótorony őrének lányai”. Nehéz valami másnak lenni. Nehéz csupán Elizabethnek lenni.

Érzem, hogy egy felhő vonul át az arcomat érő napsugár útjában, mert a fény, amit még képes vagyok észlelni homályos látásommal,

elhalványul. A szellőtől a sötétítő susogni kezd, és hideg ujjak kúsznak a gyapjúkendő alá. Számomra az ősz a varázslat ideje, amikor a világot a mesterek színeire festik. Sokan tartanak ettől az évszaktól, minden pompája és romantikája ellenére, mivel csupán ajtónak tekintik a téli elmúlás felé. Engem azonban az ősz az, ami életre kelt. Az ősz jelenti egyszerre a kezdetet és a véget.

Vonakodva elfordítom a fejem a halványuló napsugártól, és óvatosan visszateszem a félig üres teáscsészét a tálcára. Összehajtogatom a kendőt, és a fotel egyik karfájára fektetem. Itt az idő. Gyakorlott óvatossággal felállok, és az ajtóhoz megyek, egy pillanatra megtorpánok. Kezemet az ajtófélfának támasztva habozok. Ez egy mindennapos rituálé, amitől teljes egésznek érzem magam – akár csak egy pillanatra is. Kilépek a folyosóra, és távolodni kezdek a szobámtól a másik szárny felé.

A farkasnak még várnia kell.

Morgan

– Te magad csináltad?

Mikor Marty kérdést tesz fel, nem tűnik úgy, mintha kérdezne. Ez is épphogy csak kérdés.

Éppen egy vödört töltünk meg meleg vízzel az irodájában lévő mosogatónál. Marty egy másikat már telerakott egy rakás szerszámmal meg kefékkel.

– Ja. – Azt kell tennem, amire utasít, de nem vagyok köteles többet mondani annál, mint amennyit a zsarukkal közöltem. Tudom, hogy nem hiszi el, hogy egyedül voltam itt azon az éjszakán.

– Festékszórót használtál?

– Aha.

Kicipeljük a vödröket és a szerszámokat a bentlakók kertjébe. Ahhoz képest, hogy ez amolyan börtön az öregebbeknek, nem is olyan rossz. Sok növény és ösvény van, meg egy nagy teraszos rész székekkel és asztalokkal, amit fából készült pergola véd. Úgy tűnik, a legtöbb növény már elvirágzott, és vissza is vágták őket. Néhány lila virág azonban még mindig van. Úgy néznek ki, mint a margaréta,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

de nem teljesen. A kerítés a kert hátsó részét határolja, az választja el a kertet a folyó menti kerékpárúttól.

Marty piros kockás flaneldzsekit visel, én pedig a kék overallját. Körbeme gyünk a hátsó kerítéshez, ahhoz a részhez, ami az épületnek háttal van. Marty leteszi a vödröt a gyepre, és a kezét keresztbe téve csak áll és néz.

– Mosással nem jön le – közli.

– Na ne mondd – mormolom épp csak annyira hangosan, hogy meghallja.

Marty még mindig csak áll, és a kerítést nézi.

– Milyen fajta festéket használtál?

Ez most komoly?

– Festékszórós festéket.

– Nem lehetett valami jó minőségű.

Ezt már én is tudom. Valami olcsó szar volt, ami csöpögött, és nem is fedett olyan jól, mint ahogy akartam. Válasz nélkül leülök a kerti asztalhoz. Idóm, mint a tenger, válaszolgotok én a kérdéseire.

– Nem végeztél?

– Mi?

– Tudod... nem fejezted be?

Ránéztem a művemre. Martynak igaza van. Nincs befejezve.

– Nem. Valaki biztos hívta a zsarukat, úgyhogy leléptü... Leléptem.

Ez volt az első alkalom, hogy ekkora képet próbáltam festeni. Be akartam nekik bizonyítani, hogy elég jó vagyok ahhoz, hogy a csapat tagjává válhassak. Ez volt az egyetlen mód rá. Egyedül csináltam, de Derrick ott volt velem. Neki kellett volna vigyáznia rám, ügyelni arra, hogy ne kapjanak el.

Egy bulin ismertem meg őket, ahova Derrick vitt el. A konyhasztal körül ültünk, és éppen egy üres pizzásdobozra firkálgattam,